ANUL IX No. 1078 — 6 PAGINI 6 LEI — Miercuri 6 Iulie 1932

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon redacţie: 325/35 şi 346/0.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare LUNI, MIERCURI şi VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY, 2. — BUCUREŞTI 1.
Directorii: EMIL EMILIAN şi E. MUNTEANU. Secretar de redacţie: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon administraţie: 325/35 şi 346/0.
Telefon provincie: 77/65.

CRONICA

Constatări asupra footballului românesc

Inferioritatea noastră

I

Suntem încă inferioare în football multor ţări.

Am obţinut câte odată şi rezultate frumoase. Acestea se datoresc întâmplării şi condiţiunilor, cari momentan, ne-au avantajat.

Nu trebue să ne descurajăm; chestiunea principală e să constatăm defectele încercând a le remedia.

Astăzi, comparându-ne cu trecutul, avem cadrul necesar de desvoltare, care atunci ne lipsea.

Intre altele, una din cauzele principale, cari contribuesc la perpetuarea acestei situaţiuni este: LIPSA TOTALA DE CUNOŞTINŢE FUNDAMENTALE ALE JOCULUI. La noi, jucătorii nu cunosc *abecedarul* footballului.

Care echipier, credeţi, că ar putea să precizeze cum se mişcă pe teren: un back, un half, un înaintaş, o aripă, etc.?

Numai portarii, au oarecari noţiuni, cum să se plaseze.

Cât despre jocul de ansamblu, în atac sau în apărare, nu se ştie precis ce trebue să se facă; la un corner, la o aruncare pe tuşe, la loviturile libere acordate în diferite puncte ale terenului etc.

In football te poţi perfecţiona jucând; dar câştigi foarte mult când şi priveşti echipe rutinate.

Ce se întâmplă cu un jucător bucureştean, care asistă la o partidă furnizată de Ferencvaroş?

Urmăreşte cu atenţie matchul şi se minunează de adresa jucătorilor.

Cum aplică un *„AS“* însă, principiile fundamentale ale footballului, nu poate să constate, căci nu le cunoaşte.

E curios, aceeaşi indivizi, la alte jocuri mult mai simple, nu ignorează faptul, că spre a-şi învinge adversarul, trebue să posede bine regulile.

Chiar la banalul joc de popice, trebuesc cunoscute anumite efecte, cari imprimate bilei, o fac să meargă până în beţe, fără să se lovească de pereţi.

La football, nu se străduesc să le afle. Se crede că e deajuns o minge, 22 de jucători şi un arbitru, ca să constitue o partidă.

Footballul, deşi se aseamănă cu jocuri mult mai complicate cum ar fi şahul, echipierii socotesc, că acest sport nu are principile sale.

Pentru a nu se părea, că cele scrise mai sus sunt precepte inaplicabile practic, voi da câteva explicaţiuni.

La football, jucătorul se poate găsi în două situaţii: *în atac* şi *în apărare*.

In atac înseamnă când un coechipier va avea sau are mingea şi invers *în apărare*, când un adversar, va avea sau are balonul.

Să luăm ca exemplu pe halfi. Aceştia sunt de două nuanţe: Centru şi aripi.

In apărare, halful centru, se îndreaptă şi marchează, stând la câţiva centimetri de înaintaşul centru adversar, în direcţia şi cu faţa unde se găseşte mingea, iar halfii aripi şi înaintaşii aripă respectiv, în aceleaşi condiţiuni.

In atac, se plasează respectiv halful centru înapoia înaintaşului centru coechipier; iar halfii aripi, înapoia interilor.

Toţi 3 pe aceeaşi linie la o distanţă de 7—10 metri de înaintaşi.

Prin urmare, un half aripă se mişcă pe o linie imaginară, între înaintaşul aripă advers şi interul coechipier.

Nu trebue crezut că este obligat să nu părăsească acest drum.

In cursul peregrinărilor, dacă socoteşte, că poate lua mingea abătându-se, *are obligaţia s'o facă.*

Deaci, până la a trece în centru sau la extremitatea cealal-

VIRGIL ECONOMU

(Continuarea în pagina III-a)

Note şi Notiţe

Şi totuşi a plecat...

Vă aduceţi aminte de sigur că toată Europa a fost unanimă în a aplauda gestul federaţiei atletice internaţionale, atunci când a luat taurul de coarne şi a decretat sentenţios:

— Amatorii într'un ţarc, profesioniştii într'altul.

Şi atunci, mai de voe, mai de nevoe au trecut deoparte Nurmi, Ladoumègue, Petkiewics şi alţii, cari au înţeles că nu e de glumit cu intransigenţa federaţiei internaţionale, mai ales că se cam deochiase amatorismul gras căptuşit cu cele mai forte valute din tot cuprinsul vechiului şi noului continent. Ladoumègue luat serios în cercetare, n'a prea protestat, mai ales că — tânăr fiind — avea mult mai mult de sperat în noua-i meserie, decât într'o deghizare sub care-l recunoşteau şi copiii. S'a apucat omul de cinematograf şi — după cât se spune — îi merge foarte bine.

Petkiewics, care n'o făcuse prea de oaie, nu s'a lăsat nici el rugat de două ori şi a abandonat cu cel mai înflăcărat entuziasm neproductiva meserie de amator «imaculat». De ce s'a apucat, nu se ştie. Cert este însă că va găsi şi el întrebuinţarea propice calităţilor sale excepţionale.

Singur Nurmi care nu voia să admită în ruptul capului oficializarea unei îndeletniciri pe care o practică de ani de zile aplaudat şi ovaţionat de mii şi mii de oameni pe tot întinsul globului. Şi asta, dintr'o raţiune de ordin moral, în faţa căreia s'au plecat respectuos considerentele de regulament internaţional textele precise ale bunului amator şi încă aproape o duzină de alte argumente de aceeaşi importanţă capitală: finlandezii, oameni cari practică în gradul cel mai înalt cultul eroilor, se apucaseră mai de mult să toarne eroului lor sportiv o statue majestuoasă în bronz, care să imortalizeze victoriile celui mai mare atlet al timpului şi să servească de perpetuu exemplu tineretului finlandez. Acesta este considerentul moral pentru care Nurmi s'a opus profesionalizării forţate. Şi pe drept cuvânt a argumentat:

— Un om căruia i se face statue în viaţă fiind, trebue menajat, mai ales că n'a omorât pe nimeni...

Şi finlandezii n'au avut motiv serios să nu ţină în seamă un argument hotărâtor, cu atât mai mult cu cât ignorarea lui ar fi deposedat frumoasa piaţetă din centrul Helsingfors-ului de o statue în stil roman, cu un pedestrian întruchipând pe «finlandezul» zburător, şi ar fi lipsit ţara în care atletismul este pâinea cea de toate zilele de cel mai de valoare reprezentant al ei la Olympiada dela Los Angeles.

Aşa că până una alta, Nurmi şi-a împachetat vestitu-i cronometru, şi-a luat coechipierii în spinare şi s'a dus cu ei în ţara în care efortul fizic e plătit cu dolari sunători, ca să apere interesele atletismului amator al bătrânei Europe. Nici că se putea mai bine...

LA ORDINEA ZILEI

De ce a murit boxerul Dumitrescu

Accidentul. Ce a stabilit autopsia. Inmormântarea. Câteva consideraţii necesare.

Am anunţat în numărul nostru trecut, accidentul nenorocit căruia i-a căzut victimă boxeurul Gh. Dumitrescu.

Luptând, Sâmbătă seara, cu Stoian, Dumitrescu a fost făcut knock-out. S'a ridicat singr, a aşteptat în colţ verdictul juriului şi s'a îndreptat apoi spre vestiar.

Aici i s'a făcut rău. Ajutorul superficial al câtorva boxeuri nu i-a fost de nici un folos. Dumitrescu gâfâia.

Respira din ce în ce mai greu, iar gura i se lipise, acoperită de un strat de salivă.

Au intervenit atunci doctorii Federaţiei: d-nii d-ri colonel Lascăr, Stroescu, Siligeanu, Coferu şi Popescu Herasca. Injecţia cu eter, administrată, nu a adus însă nici o schimbare. S'a telefonat la «Salvare» şi într'un sfert de oră, Dumitrescu se găsea la Spitalul Brâncovenesc.

Internul de serviciu, i-a administrat câteva baloane de oxigen. Respiraţia i se îndreptase.

Şi pe la ora 2, făcea impresia că-şi va reveni.

In zori însă, a murit.

EXPERTIZA MEDICALA

Luni la ora 8, i s'a făcut autopsia. Examenul medical a fost făcut de d. dr. Vasiliu, asistat de d. dr. Roşu. S'a constatat că principalele organe: inima, plămânii, ficatul, rinichii şi splina erau perfect sănătoase. Moartea a fost provocată de o emoragie cerebrală şi bulbară, din cauza ruperei arterei silviane, lezată de marginea stângii temporalului.

Marginea aceasta — curios defect anatomic propriu lui Dumitrescu — fiind foarte ascuţită.

S'au controlat apoi toţi muşchii feţii, pentru a se stabili dacă emoragia cerebrală — aşa cum se întâmplă obişnuit — a fost provocată din cauza loviturilor. Nu s'a găsit însă nici o leziune a feţii.

Se presupune totuşi că loviturile au determinat accidentul, bulbul — centrul respirator — avariat de şocuri, provocând o asfixiere lentă.

INMORMANTAREA

Marţi după masă, fostul campion naţional a fost înmormântat.

O mulţime imensă — rude, prieteni, oficiali, organizatori, boxeuri, gazetari — au însoţit carul ducând până la cimitirul Ghencea—unde s'a făcut înhumarea—mărturia unui omagiu pe cât de dureros, pe atât de general.

Carul a pornit dela locuinţa defunctului şi în drum spre cimitir s'a oprit în faţa F. R. B.-ului.

La cimitir, d. ing. Oteteleşanu a adus, în câteva cuvinte, salutul oficialităţii. Din partea clubului a vorbit un delegat al sălii Turda.

Au depus coroane: Federaţia română de box, d. Herdan, sala Lucian Popescu, Ringul, Turda, Herdan, fraţii Stamate, Lucian Popescu.

D. Oprişan a depus o jerbă.

*

«Gh. Dumitrescu îşi făcea Sâmbătă reintrarea pe ring, după o absenţă de doi ani.

In 1928 a reuşit o serie de performanţe admirabile. Luptând în acest an cu Oscar Wexu, a câştigat la puncte în 12 reprize şi a fost proclamat campion naţional la categoria cocoş.

In 1929, o operaţie de apendicită l-a silit să renunţe la box. Se credea atunci că e bolnav şi de tuberculoză. Câteva complicaţii — imediat după operaţie — l-au ţinut în pat patru luni.

In 1930 s'a apucat din nou de box. A fost învins însă de departe de Gh. Popescu, şi de atunci n'a mai apărut pe ring, până Sâmbătă seara».

CATEVA CONCLUZII..

Douăzeci şi patru de ore dela ultimul act al primului accident în boxul românesc, ar trebui să punem punct după rândurile de mai sus.

O întâmplare nenorocită a curmat viaţa unui adolescent, aruncând prima umbră asupra unei activităţi care a stăruit ani de-a rândul fără stânjeniri.

Oamenii de bună credinţă i-au acordat importanţa justă. Au văzut tot ceeace trebuiau să vadă sau au aşteptat — fără să dea drumul mahalagismelor — cuvântul medicilor. Accidentul s'a încadrat pentru aceştia în proporţiile de «fapt divers» pe cari le avea.

Stupid, dureros, impresionant, oricum, dar nimic mai mult decât un accident.

(Continuarea în pagina II-a)

FOOTBALL

CUPA BALCANILOR IN 1933

„Bucureştenii vor găzdui echipele balcanice“ ne spune d. dr. A. Leucuţia

In drumul dela Belgrad spre Bucureşti, redactorul nostru de football a avut prilejul să înregistreze următoarea declaraţie a d-lui dr. A. Leucuţia, preşedintele F. R. F. A.-ului:

«Am aflat de hotărârea conferinţei dela Belgrad, ca proba balcanică din anul viitor să se organizeze la Bucureşti. Inţeleg şi rezervele delegatului român, care s'a gândit că nu avem un stadion pentru o astfel de probă.

E de datoria noastră să asigurăm pe sportivii din România. In actuala conjunctură politică avem credinţa, că, vom găsi mijloacele necesare terminărei stadionului dela Şosea.

E o mare datorie care o avem faţă de sportul românesc».

*

Printre alte comentarii cari au apărut în legătură cu înfăţişarea clasamentului probei dela Belgrad, am publicat unul asupra participărei României la campionatul mondial.

Din eroare s'a afirmat că obţinând locul al treilea România nu va participa la proba mondială.

Este adevărat că în sistemul calificărei de zone geografice, Cupa Balcanilor a fost recunoscută ca probă de calificare pentru Balcani. Cu diferenţa că numai clasamentul din anul 1933 şi nu cel din anul acesta, va conta pentru desemnarea celor doi reprezentanţi ai Balcanilor în campionatul mondial ce se va organiza în 1934.

Turul Franţei

Astăzi dimineaţă s'a dat la Paris, din faţa palatului ziarului «L'Auto», plecarea în marea probă ciclistă internaţională, «Turul Franţei».

Participă aşii consacraţi ai acestei curse

Vom ţine în curent pe cetitori cu desfăşurarea ei etapă cu etapă.

DUPA BELGRAD

CINE NE REPREZINTĂ...

Săptămâna Cupei balcanice, lamentabila pentru noi săptămână a Cupei balcanice, s'a terminat.

Se vor mai scrie desigur asupra ei, multe rânduri. Şi vor eşi astfel la iveală toate detaliile expediţiei din care prestigiul nostru sportiv a scăpat destul de terfelit.

O parte din aceste detalii se cunosc. Corespondenţa trimişilor speciali ai aproape tuturor gazetelor a dat o mişcare de translaţie evenimentelor dela Belgrad, transpunându-le pentru cititorii dela Bucureşti, cât mai exact posibil. Iar comentariile viitoare vor detaila fiecare etapă, ne mai lăsând nimic necunoscut din ceiace a dominat o săptămână viaţa sportivă în Balcani şi mai constitue şi astăzi — câteva zile dela închidere — nervul preocupărilor generale.

Curiozitatea atât de avid manifestată de bucureşteni, pentru matchurile dela Belgrad, va fi deci deplin satisfăcută.

Nu ştim ce impresii noui vor aduce aceia cari au fost în Jugoslavia, sau ceilalţi cari — ca simpaticul domn Vişan — deşi tot timpul în Bucureşti, au iscălit, cronici întregi cu subtitlul «dela trimisul nostru special la Belgrad».

Fapt este însă că şi cei cari au rămas în Bucureşti, au trăit în săptămâna Cupei balcanice, cele mai variate momente. Unele dintre ele, contraziceri flagrante la ceiace — înainte — conta ca definitiv fixat.

Niciodată, de exemplu, n'am văzut mai multă lume, aşteptând în faţa «Gazetei» rezultatele dela Belgrad, sau cerând din două în două minute, amănunte:

— «A venit?»

— «N'a venit?»

Vociferând zgomotos să cerem Belgradul, sau închizându-se la primul zbârnâit al telefonului—de cele mai multe ori tot al unui bucureştean care voia să afle rezultatul — într'o tăcere impresionantă:

— «Ssst, Belgradul!»

Presaţi astfel, timp de câteva zile n'am făcut altceva decât să controlăm rapiditatea cu care societatea de telefoane, ne putea pune în legătură cu Belgradul, sau cu Sofia. Ne-am zdruncinat destul de serios plămânii şi ne-am antrenat auzul pentru sunetele cele mai imperceptibile.

In timpul unui astfel de antrenament, am avut cea mai revelatoare dovadă a interesului pe care ni-l poartă aceia cari—prin misiunea lor chiar—ar trebui să fie alături de propaganda pe care o asigură peste hotare sportul.

Prea multă nădejde în pionii aceştia de reprezentare naţională nu am pus nici odată. Dar chiar cu ceiace le acordam ca înţelegere şi tot am avut — în pilda de dezinteres pe care le-am surprins-o,—cea mai netă decepţie din ultimul timp.

Se juca matchul România — Bulgaria.

In faţa «Gazetei», câteva sute de oameni manifestau pentru rezultat. Se înghesuiau în vitrina în care ştiau că li se va afişa telegrama, făceau pronosticuri sau intervenţii:

— «Ce se aude?»

Din oraş, telefonul suna neîntrerupt.

— «Alo, Gazeta? Rezultatul matchului România — Bulgaria, vă rog!»

Iar Belgradul era imposibil de obţinut.

Am încercat atunci să aflăm ceva la Sofia. Timp de un sfert de oră însă, străduinţa noastră s'a lovit de imbecilitatea unui impiegat al Poştii bulgare, care nu voia să ne înlesnească verificarea rezultatului pe care ni-l dădea într'o românească destul de satisfăcută:

— «Două la zero pentru Bulgaria!»

Refuzam să-l credem.

Am cerut deci din nou Belgradul. La Hotel Palace, unde era găzduită echpia noastră, portarul ne-a confirmat ştirea dela Sofia. In momentul însă când voia să

GEORGE FULGA

(Continuarea în pagina III-a)

Ciclism

DUPA CAMPIONATELE REGIONALE DE FOND

Lipsa de spaţiu, nu ne-a permis în numărul de Vineri, să ne ocupăm pe larg de campionatele de ciclism ale regiunei Muntenia, pe cari Federaţia de specialitate le-a organizat într'o pripă ce dă de bănuit. Acelaş lucru s'a întâmplat şi Luni. Abundenţa de materie, ne-a îndepărtat dela acest subiect, obligându-ne să ne rezumăm la numai câteva cuvinte şi la rezultatele technice.

Campionatele regionale de ciclism meritau mai multă atenţie şi reamintim cititorilor că totdeauna am consacrat coloane întregi acestor evenimente. Luptele cari au constituit impresionante sfârşituri de curse, nu puteau să nu ne oblige, dupăcum nu ne putea lăsa indiferenţi, munca ce se depunea altădată pentru punerea la punct a unor competiţiuni cu caracter oficial.

Nu aceiaş a fost situaţia în acest de al doilea an al activităţii, forului ciclist de specialitate. Complăcându-se într'un inacceptabil mutism, Federaţia română de ciclism a înţeles să ţină un absurd secret, în ce priveşte disputarea campionatelor regionale şi datorită acestui lucru, presa, cea mai îndreptăţită să fie pusă în curent s'a găsit în imposibilitate de a scri câteva rânduri în legătură cu evenimentul.

Mărturisim sincer că, de disputarea probelor de fond ale regiunii, am auzit din sursă particulară. De ce? Pentru simplul motiv că onoraţii conducători ai F. R. C.-ului, redactează procesele verbale ale şedinţelor şi comunicatele oficiale, cu singurul scop de a le lăsa să se îngălbenească în dosare .Desigur că procedeul este curios. El ese din comun şi lezează interesele sportului. Dacă aşa înţeleg diriguitorii ciclismului să procedeze este mirare că nu-şi construesc acasă, mici velodromuri, circuite închise sau şosele, pe cari să facă să concureze ciclişti de dimensiuni minuscule, acţionaţi de rotiţe dinţate sau curent electric. După toate potlogăriile pe cari le-au făcut, acest lucru nu le-ar ridica sau scade acţiunile. Ar rămâne pe poziţii şi concepţiile lor ar continua să rămână în vraful de dosare.

Am spus şi repetăm. *Federaţia română de ciclism, a făcut şi continuă să facă greşeli*, dar, nu acest lucru ne surprinde. A greşi este omeneşte, chiar dacă greşeala este făptuită de un grup. Dar a persista în gafe, este condamnabil. Aceasta este însă, din păcate, marca F. R. C.-ului. Nu ne interesează dacă la mijloc a fost un scop pentru care, conducătorii sportului pedalei s'au complăcut în astfel de situaţii. Nici nu vrem să credem că, anumite interese de club au au fost păzite în detrimentul intereselor altor grupări, deşi gurile rele pretind acest lucru. Noi constatăm faptul, având regretul că sistemul a avut darul să conducă la regresul sportului pe care F. R.

(Continuarea în pagina II-a)